

Sygn. akt III AUa 1029/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Małgorzata Pasek
Sędziowie:	SA Małgorzata Rokicka - Radoniewicz (spr.) SO del. do SA Zofia Kubalska
Protokolant: protokolant sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 10 marca 2016 r. w Lublinie

sprawy L. M. i G. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek apelacji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 15 września 2015 r. sygn. akt IV U 1374/14

I. oddala apelację;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. na rzecz L. M. i G. M. kwoty po 135 (sto trzydzieści pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Zofia Kubalska Małgorzata Pasek Małgorzata Rokicka – Radoniewicz

III AUa 1029/15

UZASADNIENIE

Organ rentowy - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. decyzją z dnia 31 października 2014 r stwierdził, że: L. M. od dnia 1.07.2014 r. podlega obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu) z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę zawartej w dniu 01.07.2014 r. na czas określony z płatnikiem składek o nazwie Biuro (...), M. G. oraz uznał postanowienie umowy o pracę z dnia 1.07.2014 r. odnośnie ustalenia wynagrodzenia w wysokości 5.700 zł brutto za nieważne i przyjmuje jako dochód stanowiący podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz

Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – w miejsce wynagrodzenia określonego w przedmiotowej umowie – kwotę 1.680 zł, tj. kwotę odpowiadającą minimalnemu wynagrodzeniu miesięcznemu za pracę obowiązującemu w 2014 roku.

Od tej decyzji odwołania do Sądu Okręgowego w Siedlcach złożyły G. M. jako płatnik składek oraz ubezpieczona L. M., zaskarżając ją w całości oraz wnosząc o zmianę decyzji w całości lub ewentualnie uchylenie i przekazanie sprawy do rozpatrzenia organowi rentowemu. W uzasadnieniu potwierdzono, że ubezpieczona L. M. została zatrudniona u płatnika składek G. M. na podstawie umowy o pracę z dnia 1 lipca 2014 r. Zdaniem odwołujących się, wysokość wynagrodzenia L. M. została określona w sposób zdecydowanie bardziej korzystny od zarobków pozostałych osób świadczących usługi na rzecz G. M. z uwagi na znacznie większy zakres obowiązków oraz świadczenie pracy w wymiarze pełnego etatu.

Na rozprawie w dniu 15 września 2015 r. pełnomocnik ubezpieczonej i płatnika składek zmodyfikował stanowisko, wnosząc o zmianę zaskarżonej decyzji w części poprzez ustalenie, że podstawa wymiaru składek wynosi 5.700 zł.

Sprawa z odwołania płatnika składek G. M., prowadzona pod sygn. akt IV U 1375/14, została połączona do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia ze sprawą z odwołania ubezpieczonej L. M., i prowadzona w dalszym ciągu pod sygn. akt IV U 1374/14.

Sąd Okręgowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 15 września 2015 roku zmienił zaskarżoną decyzję w punkcie I w ten sposób, że ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w miejsce wynagrodzenia określonego w umowie o pracę kwotę 3781,14 zł oddalając odwołania w pozostałym zakresie. Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie od 7 listopada 2005 r. do 21 lutego 2011 r. L. M. wykonywała pracę na rzecz pracodawcy G. M., przy czym faktycznie świadczyła pracę w okresie od 7 listopada 2005 r. do 20 kwietnia 2006 r. (5 miesięcy i 13 dni) oraz w okresie od dnia 11 sierpnia 2008 r. do 14 września 2008 r. (1 miesiąc i 3 dni), zaś w pozostałym czasie korzystała z zasiłków chorobowych, macierzyńskich i wychowawczych. Wówczas ubezpieczona była zatrudniona jako referent ds. księgowości celem zapoznania się ze specyfiką pracy w biurze rachunkowym. Ubezpieczona zajmowała się tylko ksiązką przychodów i rozchodów.

W okresie od 1 maja 2012 r. do 30 czerwca 2014 r. L. M. prowadziła działalność gospodarczą w zakresie niespecjalistycznego sprzątania budynków i obiektów przemysłowych pod nazwą (...) C. L. M.. Była to firma jednoosobowa, nie zatrudniająca pracowników. Poza usługami sprzątania, L. M. – prowadząc działalność gospodarczą – wykonywała na rzecz Biura (...) także usługi administracyjno-biurowe. Wynagrodzenie za wykonane usługi administracyjno-biurowe w latach 2012-2014 kształtowało się w przedziale od 1.000 zł do 4.000 zł.

W dniu 1 lipca 2014 r. L. M. zawarła z G. M., prowadzącą Biuro (...) w M. przy ul. (...), umowę o pracę na czas określony do 30 czerwca 2019 r. Ubezpieczona została zatrudniona na stanowisku księgowej w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 5.700 zł brutto. Do obowiązków L. M. należy obsługa księgowa podmiotów gospodarczych, z którymi Biuro rachunkowe ma podpisane umowy na obsługę księgową, w tym dekretowanie i wprowadzanie do systemu komputerowego dokumentów księgowych, analiza kont księgowych rozrachunków z klientami, rozliczenie faktur importowych, eksportowych i transakcji wspólnotowych, prowadzenie rejestrów VAT poszczególnych podmiotów i ksiąg przychodów i rozchodów, sporządzanie rachunku wyników firm na koniec miesiąca i okresowych raportów dla kierownictwa firm obsługiwanych przez biuro. Praca wykonywana przez L. M. była sprawdzana i weryfikowana przez pracodawcę G. M.. Ubezpieczona L. M. jest synową płatnika składek G. M..

Ubezpieczona była zatrudniona w okresie od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia 4 września 2014 r., zaś od dnia 5 września 2014 r. przebywała na zwolnieniu lekarskim z uwagi na ciążę.

W dniu 23 czerwca 2013 r. ubezpieczona L. M. ukończyła seminarium w zakresie podatku VAT w obrotie międzynarodowym po zmianach w 2013 roku zorganizowane przez Centrum (...) sp. z o.o., zaś w dniu 22 lipca 2013 roku odbyła 5-godzinne szkolenie przeprowadzone przez Instytut Studiów (...) sp. z o.o. na temat „Rewolucja w opodatkowaniu towarów używanych oraz inne zmiany w podatku od towarów i usług wchodzące w życie w dniach:

1 sierpnia, 1 września i 1 października 2013 r.” Ubezpieczona ma wykształcenie wyższe – w dniu 16 lipca 2014 r. ukończyła studia licencjackie w Wyższej Szkole (...).J. M.w M. na kierunku socjologia w specjalności socjologia administracyjna.

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym na podstawie zeznań świadków M. Z. i K. M. oraz zeznań ubezpieczonej L. M. oraz płatnika składek G. M.), obdarzonego przez Sąd w całości wiarygodnością. Sąd pominął dowód z zeznań świadka M. K. z uwagi na cofnięcie wniosku dowodowego przez pełnomocnika odwołujących się.

Sąd Okręgowy uznał, że kwestią bezsporną jest okoliczność, że między G. M., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą BIURO (...), i L. M. doszło do powstania od 1 lipca 2014 r. stosunku pracy na podstawie umowy o pracę z dnia 1.07.2014 r., jak również okoliczność, że L. M. została zatrudniona w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy nie kwestionował także zakresu obowiązków powierzonych i wykonywanych przez ubezpieczoną. Okolicznością sporną pozostaje tylko fakt, czy wynagrodzenie ustalone przez strony umowy o pracę od dnia 01.07.2014 r. w wysokości 5.700 zł brutto, jest wynagrodzeniem sprzecznym z zasadami współżycia społecznego i nieadekwatnym – wygórowanym w stosunku do wykonywanej przez ubezpieczoną pracy. Podkreślenia wymaga, że kwestią sporną nie była cała decyzja, pomimo że tak to zostało określone w odwołaniach, tylko pkt 2 decyzji z dnia 31.10.2014 r., dotyczący ustalenia podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Organ rentowy, uznając za nieważny zapis w umowie dotyczący wysokości wynagrodzenia w kwocie 5.700 zł brutto, ustalił podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w wysokości 1.680 zł, tj. minimalnego wynagrodzenia obowiązującego w 2014 r.

Sąd Okręgowy wskazał, że z nawiązaniem stosunku pracy wiążą się różne konsekwencje, do których między innymi należy podleganie obowiązkowemu pracownicemu ubezpieczeniu społecznemu. Tytułem obowiązkowego ubezpieczenia, zarówno emerytalno-rentowego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2015 r., poz. 121), jak i chorobowego na podstawie art. 11 ust. 1 ustawy oraz wypadkowego - art. 12 ust. 1 powołanej ustawy, jest - zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy - pozostawanie w stosunku pracy. Na podstawie art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych - ubezpieczenie trwa od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

Przepis art. 86 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych daje organowi rentowemu kompetencje do badania zarówno tytułu zawarcia umowy o pracę, jak i ważności jej poszczególnych postanowień, w tym postanowień umowy dotyczących wysokości wynagrodzenia i - w ramach obowiązującej go procedury zakwestionowania tych postanowień umowy o pracę, które pozostają w kolizji z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa (por. wyrok S.N. z dnia 04 sierpnia 2005 r. w sprawie II UK 16/05, publik. LEX nr 182776). Realna możliwość takiej kontroli powstaje po przekazaniu przez płatnika składek raportu miesięcznego, przedkładanego zgodnie z art. 41 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W raporcie płatnik przedstawia między innymi dane o tytule ubezpieczenia i podstawie wymiaru składek oraz dokonuje zestawienia należnych składek na poszczególne ubezpieczenia. Dane te mogą być zakwestionowane zarówno przez ubezpieczonego, jak i przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

Ustalenie w umowie o pracę rażąco wysokiego wynagrodzenia za pracę może być, w konkretnych okolicznościach, uznane za nieważne, jako dokonane z naruszeniem zasad współżycia społecznego, polegającym na świadomym osiąganiu nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu (art. 58 § 3 k.c. w związku z art. 300 k.p.). Wzorzec godziwego wynagrodzenia, który czyni zadość ekwiwalentności zarobków do rodzaju i charakteru świadczonej pracy oraz posiadanych przez pracownika doświadczenia i kwalifikacji zawodowych będzie uwzględniał między innymi takie czynniki, jak: siatka wynagrodzeń obowiązująca w zakładzie pracy; średni poziom wynagrodzeń za taki sam lub podobny charakter świadczonej pracy w danej branży; wykształcenie; zakres obowiązków; odpowiedzialność materialna oraz dyspozycyjność (por. wyrok SN z dnia 23 stycznia 2014 r., I UK 302/13, LEX nr 1503234; wyrok SN z dnia 9 sierpnia 2005 r., III UK 89/05, OSNP 2006/11-12/192).

W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że ubezpieczona L. M. od 1 lipca 2014 r. została zatrudniona i wykonywała pracę na rzecz płatnika składek G. M. zgodnie z zawartą umową o pracę na stanowisku księgowej. Podkreślenia jednak wymaga, iż ubezpieczona nie posiada wykształcenia związanego stricte z księgowością czy rachunkowością, lecz ukończyła studia licencjackie na kierunku socjologia w specjalności socjologia administracji. Co prawda, jak wskazała sama ubezpieczona, nigdy nie wykonywała pracy w zawodzie socjologa, jednak również doświadczenie zawodowe ubezpieczonej w zakresie księgowości obejmuje tylko 6 miesięcy i 16 dni, kiedy to w latach 2005-2011 faktycznie wykonywała pracę referenta ds. księgowości w Biurze (...), otrzymując najniższe wynagrodzenie. Zeznania L. M. potwierdziły, że gdy po raz pierwszy była zatrudniona przez G. M., urodziła dwójkę dzieci i przebywała na urlopie wychowawczym. Następnie ubezpieczona rozpoczęła prowadzenie własnej działalności gospodarczej w zakresie usług sprzątanania. Zgodnie z przedłożonymi rachunkami w ramach działalności gospodarczej miała także świadczyć usługi administracyjno-biurowe na rzecz biura rachunkowego, a wynagrodzenie za spełnione świadczenia opiewało na kwoty od 1.000 zł do 4.000 zł. Nadto ubezpieczona L. M. nie ukończyła żadnych studiów podyplomowych z księgowości czy też rachunkowości, a jedynie odbyła 1-dniowe i 5-godzinne szkolenia z zakresu podatków.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, ubezpieczona posiada znikome kwalifikacje do wykonywania pracy księgowej. Tym samym organ rentowy zasadnie podważył adekwatność wynagrodzenia określonego w umowie o pracę z dnia 01.07.2014 r. do charakteru wykonywanej pracy. Zdaniem Sądu, żaden pracodawca niespokrewniony z L. M., mając na uwadze kwalifikacje i doświadczenie zawodowe, nie zatrudniłby ubezpieczonej na stanowisku księgowej za wynagrodzeniem 5.700 zł brutto. Taki wniosek wyprowadzono z niepodważalnego faktu, że G. M. legitymująca się ogromnym doświadczeniem w zakresie księgowości, prowadząca własne Biuro (...), za pracę księgowej w firmie (...) S.A. w M. w 2014 r. uzyskiwała wynagrodzenie opiewające na kwotę niespełna 4.500 zł (4.473,63 zł za miesiąc 07/2014, 4.319,61 zł za miesiąc 08/2014, 4.418,04 zł za miesiąc 09/2014). Wobec powyższego wynagrodzenie ubezpieczonej określone na kwotę 5.700 zł, biorąc pod uwagę brak doświadczenia zawodowego i odpowiedniego wykształcenia, Sąd uznał za nieadekwatne do wykonywanej pracy. Tym bardziej, że – jak wynika z zeznań odwołujących się – nie była to praca samodzielna, bowiem G. M. weryfikowała i sprawdzała pracę L. M.. Na uwagę zasługuje również fakt, że osoba (według płatnika składek - jeszcze przyuczająca się), która została zatrudniona i wykonuje te same obowiązki co ubezpieczona, realizując je najpierw w ramach stażu, a obecnie na podstawie umowy o pracę, otrzymuje minimalne wynagrodzenie.

Co za tym idzie, wynagrodzenie w kwocie 5.700 zł brutto jest nieadekwatne do doświadczenia zawodowego, wykształcenia oraz czynności wykonywanych przez L. M. w Biurze (...). Niemniej jednak, w ocenie Sądu, nie można również zmniejszyć wynagrodzenia ubezpieczonej stanowiącego podstawę wymiaru składek do minimalnego wynagrodzenia w kwocie 1.680 zł, co uczynił organ rentowy. Zdaniem Sądu, w okolicznościach niniejszej sprawy miernikiem wynagrodzenia, które ubezpieczona miałaby możliwość osiągnąć również na ogólnym rynku pracy jest przeciętne wynagrodzenie, które w III kwartale 2014 r. wynosiło 3.781,14 zł.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w części, tj. w punkcie 2 w ten sposób, że ustalił podstawę wymiaru składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w miejsce wynagrodzenia określonego w umowie o pracę - kwotę 3.781,14 zł brutto. W pozostałym zakresie odwołania podlegały oddaleniu, bowiem brak było podstaw do ustalenia jako podstawy wymiaru składek kwoty 5.700 zł brutto jako wynagrodzenia nieadekwatnego do kwalifikacji i charakteru pracy wykonywanej przez ubezpieczoną.

Od tego wyroku apelację wniósł organ rentowy – Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. zaskarżając wyrok w całości. Wyrokowi zarzucał:

1) naruszenie prawa procesowego:

- art.328 § 12 kpc poprzez brak wskazania przez Sąd podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a mianowicie lakoniczne, nie poparte żadną argumentacją ani dowodami stwierdzenie zawarte w uzasadnieniu wyroku, że miernikiem wynagrodzenia, które ubezpieczona miałaby osiągnąć na ogólnym rynku pracy jest przeciętne wynagrodzenie w III

kwartale 2014 roku mimo że we wcześniejszej części uzasadnienia wyroku Sąd podkreślił, że ubezpieczona posiada znikome kwalifikacje do wykonywania pracy księgowej, nie ma odpowiedniego doświadczenia ani wykształcenia i że zdaniem tego Sadu żaden pracodawca niespokrewniony ze skarżącą nie zatrudniłby jej na stanowisku księgowej;

- art.233 § 1 kpc poprzez wywiedzenie ze zgromadzonego materiału dowodowego błędnych wniosków sprzecznych z zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, z rażącym przekroczeniem zasad swobodnej oceny dowodów poprzez przyjęcie, że ubezpieczona jako osoba posiadająca znikome kwalifikacje do wykonywania pracy księgowej bez kierunkowego wykształcenia i bez doświadczenia życiowego mogłaby osiągnąć na lokalnym rynku pracy wynagrodzenie w odpowiadającej przeciętnemu wynagrodzeniu w III kwartale 2014 roku tj. kwotę 3781,14 zł mimo że osoba o tak niskich kwalifikacjach zawodowych jak ubezpieczona, miałaby duży problem ze znalezieniem pracy za wynagrodzeniem wyższym aniżeli minimalne ;

2. naruszenie prawa materialnego – art. 58 § 3 kc w związku z art.300 kp w związku z art.78 § 1 kpc poprzez ustalenie podstawy wymiaru składek na poziomie 3781,14 zł podczas gdy w realiach sprawy wynagrodzeniem zachowującym cechy ekwiwalentności względem pracy wykonywanej przez ubezpieczoną byłaby płaca minimalna, zaś ustalenie wynagrodzenia na rażąco zawyżonym poziomie prowadzi do naruszenia zasad współzycia społecznego i daje ubezpieczonej możliwość pobierania nieuzasadnionych korzyści z systemu ubezpieczeń społecznych kosztem innych uczestników tego systemu.

Wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od ubezpieczonej na rzecz organu rentowego kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że wprawdzie skarżący wskazuje, że wyrok zaskarża w całości, ale z treści zarzutów i ich uzasadnienia, wynika, że wyrok został zaskarżony w punkcie I dotyczącym zmiany decyzji organu rentowego poprzez ustalenie innej podstawy wymiaru składek.

Sąd Okręgowy, rozpoznając odwołanie wnioskodawczyń od zaskarżonej decyzji, poczynił bardzo dokładne ustalenia w zakresie stanu faktycznego, przeprowadził dowody z zeznań świadków i wnioskodawczyń na okoliczność, czy wnioskodawczynie L. M. faktycznie wykonywała pracę w zakresie objętym umową oraz jej praca powinna być godziwie wynagradzana, aczkolwiek nie w tej wysokości, jaką strony wskazały umowie. Jednocześnie wypowiedział się co do powodów, dla których ustalenie wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne powinno być wyższe aniżeli najniższe gwarantowane wynagrodzenie. W uzasadnieniu wyroku bardzo dokładnie i szczegółowo przeanalizował materiał dowodowy zebrany w postępowaniu przed organem rentowym i uzupełniony przez Sądem. Sąd Apelacyjny podziela w pełni stanowisko Sądu I instancji, że dowody te wskazują, że wnioskodawczynie – wprawdzie nie miała wówczas zbyt dużego doświadczenia w księgowości i stopniowo je zdobywała, ale legitymuje się wyższym wykształceniem i była już wcześniej zatrudniana na podobnym stanowisku. Wiarygodność świadków i stron nie budzi wątpliwości, zeznania są dokładne, spójne a zarazem spontaniczne. Wynika z nich nie tylko, że wnioskodawczynie od chwili zawarcia umowy o pracę świadczyła pracę zgodnie z jej warunkami, ale także, że jej zakres obowiązków ulegał stopniowo rozszerzeniu. Dla oceny prawnej ważności postanowień umowy o pracę w zakresie ustalania wynagrodzenia nieistotne są rozważania organu rentowego na temat możliwości zatrudnienia wnioskodawczynie u innego, niespokrewnionego z nią, pracodawcy. Istotne okoliczności odnoszące się do zakresu pracy świadczonej przez wnioskodawczynie zostały szczegółowo przez Sąd omówione, a jak słusznie zauważył Sąd I instancji organ rentowy nie przedstawił żadnych dowodów podważających te ustalenia – przy czym wbrew oczywistym – nadal forsując swoją koncepcję o nieważności umowy w zakresie wysokości wynagrodzenia.

Wbrew zarzutom apelacji Sąd pierwszej instancji przeprowadził bardzo wnikliwe postępowanie dowodowe w granicach zgłoszonych wniosków dowodowych i poczynił ustalenia faktyczne, które znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach, są dokładne i wewnętrznie spójne. Nie można przy tym pominąć faktu, że organ

rentowy nie zgłaszał żadnych wniosków dowodowych, ani też nie podważał wiarygodności dowodów przedstawionych przez wnioskodawczynię, ograniczając swój udział w sprawie do przedstawienia odpowiedzi na odwołanie wnioskodawczyni od zaskarżonej decyzji i wnoszenia o oddalenie odwołania. Sąd Apelacyjny nie dopatrzył się uchybień uzasadniających zarzut przekroczenia granic zastrzeżonej dla sądu swobodnej oceny dowodów (art.233 § 1 KPC). Zastrzeżenia organu rentowego dotyczą nieistotnych kwestii nie mających związku z przedmiotem postępowania (rozważanie, czy pracodawca niebędący powinowatym zatrudniłby wnioskodawczynię na takich samych warunkach, ani też czy przyjęcie przeciętnego wynagrodzenia na lokalnym rynku pracy jest uzasadnione). Uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie w pełni odpowiada wymogom art.328 § 2 KPC – Sąd I instancji ocenił wszystkie dowody i wyjaśnił wnioski, jakie z nich wysnuł, przy przyjęciu, że podstawa wymiaru składek została istotnie zawyżona, ale nie usprawiedliwia to jej obniżenia do poziomu najniższego wynagrodzenia, ale przeciętnego obowiązującego w III kwartale 2013 roku. Wbrew pogładowi wyrażonemu w apelacji Sąd Apelacyjny stwierdza zatem, że nie zachodzi naruszenie prawa materialnego art. 58 § 3 kodeksu cywilnego w związku z art.300 kp i art.78 § 1 kp przez ustalenie podstawy wymiaru składek na poziomie przeciętnego wynagrodzenia.

Sąd Apelacyjny w całej rozciągłości podziela stanowisko Sądu Okręgowego. W tej sytuacji nie zachodzi potrzeba ich powtarzania (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 22 kwietnia 1997 roku II UKN 61/97 – OSNAPiUS 1998/3/104, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 1998 roku I PKN 339/98 – OSNAPiUS 1998/24/776). Podnieść należy dodatkowo, że skarżący argumentami przytoczonymi w apelacji w żaden sposób nie podważył zasadności stanowiska Sądu pierwszej instancji. Podobnie jak uczynił to Sąd Okręgowy, Sąd Apelacyjny zgadza się z tezą apelacji, że postanowienia umowy o pracę w zakresie wynagrodzenia należało uznać za nieważne, ale podważanie stanowiska Sądu co do obniżenia wysokości wynagrodzenia do wysokości przeciętnego (a nie najniższego jak domaga się skarżący) nie jest uzasadnione. Brak jest podstaw do kwestionowania ustaleń Sądu co do wartości dowodów przedstawionych przez wnioskodawczynię i stwierdzenia naruszenia przy wyrokowaniu przepisu art.58 § 3 kodeksu cywilnego. Organ rentowy a priori przyjął założenie, że umowa o pracę w zakresie wynagrodzenia była zawarta w celu obejścia prawa, ale w toku postępowania sądowego nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie tej tezy, poza własnym przekonaniem, że każda umowa o pracę zawarta w bliskiej rodzinie budzi wątpliwości.

Z tych względów Sąd Apelacyjny na mocy art.385 KPC orzekł, jak w sentencji. Orzeczenie o kosztach Sąd Apelacyjny oparł na przepisach art.98 KPC oraz § 12 ust.2 i § 13 ust.1 pkt.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1348).